

([Jewish World Review](#) , 24.02.2010)

Јавна извињења људима којима се то не дугује постала су један од многих знакова патетично сентименталног начина размишљања нашег времена. Као и извињења за ствари које је учинио неко други.

Међу најбесмисленијим извињењима јесу извињења политичара за робовласништво. За почетак, ропство није нешто за шта се можете извинити, као што се не можете извинити ни за убиство.

Да вам неко каже како је убио неког вама блиског и драгог, шта би требало да кажете? „Нема везе, сви ми грешимо?“ Ма, нема шансе!

Ропство је сувише озбиљна ствар за извињење, а чињеница да је неко други био робовласник није нешто за шта би ви требало да се извињавате. Када се неко ко никада није поседовао роба извињава за ропство некоме ко никада није био роб, оно што је почело као патетична сентименталност претвара се у техничку бесмислицу – или, још горе, у политику.

Ропство је постојало широм планете хиљадама година, при чему су и црна и бела и жута раса биле и робови и робовласници. Да ли то значи да би сви требало да се извинимо свима осталима за оно што су наши преци учинили? Или би кривим једино требало да се осећају они који имају новац, који неки други желе да им одузму?

Сувише извињења

Пише: Томас Совел
понедељак, 01 март 2010 13:44

Ова залуђеност бесмисленим извињењима део је општег губитка осећаја за личну одговорност који одликује наше доба. Од нас се очекује да се осећамо кривим за ствари које су чинили други, а у исто време избегавамо одговорност за небројене грехе које смо заиста сами починили.

Током 60-их, када су многе будаласте идеје заживеле само зато што су биле нове, колумниста Њујорк Тајмса покушао је да докаже како смо сви ми на неки начин одговорни за смрт Џона Ф. Кенедија.

То се сматрало веома „дубоким“, и они који су у то веровали сматрани су посебним, бољим од нас осталих јадних глупака који смо веровали да је за његову смрт био одговаран човек који га је устрелио.

Дуже од века, интелигенција покушава да нам укаже на „корене“ криминала – а за који је наводно одговорно „друштво“ - уместо да се лопови затварају а убице ликвидирају. Ако неки људи немају новац или успех других, то се такође, у очима оних који личну одговорност сматрају превазиђеном идејом, сматра кривицом друштва.

Лична одговорност је озбиљан проблем за оне који желе да колективизују друштво и одузму нам моћ да доносимо сопствене одлуке, пребацујући ту моћ у руке људи попут њих самих, који себе сматрају толико паметнијим и племенитијим од нас осталих.

Безразложна извињења само су један од симптома све озбиљнијег губитка осећаја за личну одговорност – без којег је читаво друштво у опасности. Полиција не може чувати ред и мир само својом снагом. Милиони људи могу да контролишу своје понашање боље него што то икада може да учини неко са стране. Полиција може да изађе на крај са оним сегментом друштва који нема осећај личне одговорности, али не и ако тај сегмент постане већина популације.

Ипак, чини се да је све више припадника интелигенције посвећено подривању и разарању осећаја за личну одговорност и пребацавању те одговорности на „друштво“. Безразложна извињења само су један мали симптом овог много већег и опаснијег тренда.